

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/118/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200156
Dátum vydania rozhodnutia:	01.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200156.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: KOMVáK - Vodárne a kanalizácie mesta Komárna, a.s., E.B. Lukáča 25, Komárno, právne zastúpený: Advokátska kancelária Mandzák a spol. s r.o., Zámocká 5, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľ. Štúra 1, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1537/2012 zo dňa 10. januára 2012, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/40/12-131 zo dňa 22. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/40/12-131 zo dňa 22. mája 2013 p o t v r d z u j e.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania 165,56 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu Advokátska kancelária Mandzák a spol. s r.o., Bratislava.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1537/2012 zo dňa 10.01.2012. Týmto rozhodnutím bolo zrušené rozhodnutie č. 1449/2004-min.-2 o schválení žiadosti o nenávratný finančný príspevok z operačného programu základná infraštruktúra, priorita 2 - environmentálna infraštruktúra, opatrenie 2.1 - Zlepšenie a rozvoj infraštruktúry na ochranu a racionálne využívanie vôd. Rozhodnutím č. 1449/2004-min.-2 zo dňa 27.10.2004 bola schválená žiadosť žalobcu o poskytnutie nenávratného finančného príspevku (ďalej len NFP). Dňa 08.12.2004 bola medzi Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len Ministerstvo životného prostredia SR) a žalobcom uzavretá Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 004/2.1/2004. Listom č. 11699/2007-min zo dňa 05.11.2007 Ministerstvo životného prostredia SR od tejto zmluvy odstúpilo z dôvodu porušenia

zmluvnej povinnosti zo strany žalobcu. Týmto odstúpením od zmluvy malo dôjsť k vyporiadaniu vzájomných záväzkov Ministerstvo životného prostredia SR a žalobcu, avšak vzhľadom na skorší právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) malo byť v danom prípade vydané administratívne rozhodnutie.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že v danom prípade bol žalovaný oprávnený postupovať podľa § 14 ods. 10 zákona č. 528/2008 Z.z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskej únie v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 528/2008 Z.z.) iba v odôvodnenom prípade, ktorý však z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, keďže neexistuje právoplatné rozhodnutie príslušného orgánu o porušení zákona č. 523/2003 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 523/2003 Z.z.) žalobcom, pričom rozhodnutie o zrušení rozhodnutia o schválení žiadosti o NFP sa odvoláva práve na odstúpenie od zmluvy, avšak odstúpiť od zmluvy bolo možné len v prípade porušenia zákona č. 523/2003 Z.z., preto bolo nutné vychádzať z toho, že napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v súlade so zákonom. Postup žalovaného ukončený vydaním napadnutého rozhodnutia porušil aj princíp proporcionality, keďže použité prostriedky nesledovali legitímny cieľ, keď žalovaným je orgán verejnej moci a pri schvaľovaní žiadosti o NFP koná vo verejnom záujme. Ak žalovaný disponoval možnosťou voľby medzi viacerými opatreniami (sankciami), tak mal uplatniť také opatrenie, ktoré je najmenej obmedzujúce a súčasne sleduje legitímny cieľ.

Rovnako námietku, týkajúcu sa výrokovej časti napadnutého rozhodnutia krajský súd považoval za dôvodnú, keďže neobsahovala skutok, na základe ktorého žalovaný pristúpil k predmetnej administratívnej sankcii (vychádzajúc zo skoršieho názoru najvyššieho súdu, že zrušenie rozhodnutia o schválení žiadosti o NFP je svojou podstatou sankciou).

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/40/12-131 zo dňa 22.05.2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že dňa 27.10.2004 bolo vydané rozhodnutie ministra životného prostredia č. 1449/2004-min.-2, ktorým bola schválená žiadosť žalobcu o poskytnutie nenávratného finančného príspevku. Následne bola dňa 08.12.2004 medzi žalobcom a žalovaným uzavretá Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku (ďalej len Zmluva). Predmetom Zmluvy bola úprava zmluvných podmienok, práv a povinností zmluvných strán pri poskytnutí NFP zo strany žalovaného žalobcovi za účelom spolufinancovania realizácie schváleného projektu Hurbanovo - rozšírenie kanalizácie, stoky A, B, C, kód projektu 11420100011. Listom č. 11699/2007-min. zo dňa 05.11.2007, od ktorej žalovaný odstúpil. Dôvodom odstúpenia bolo porušenie zmluvnej povinnosti zo strany žalobcu v zmysle čl. IX. ods. 5 Zmluvy, podľa ktorého „prijímateľ je povinný pri získavaní výrobkov, zariadení, služieb a iných vecí ponúkaných na trhu a určených na predaj, stavebných prác a s nimi súvisiacich dodávateľských prác potrebných na zhotovenie stavby, finančných služieb, právnych služieb, remeselných služieb a ďalších služieb a výkonov financovaných z prostriedkov získaných na základe tejto zmluvy postupovať podľa zákona č. 523/2003 Z.z.“. Zároveň platí podľa čl. XII ods. 1 Zmluvy prvej vety, že: „v prípade, ak prijímateľ porušil povinnosť, ku ktorej sa zaviazal podľa tejto zmluvy, je poskytovateľ bez ohľadu na závažnosť porušenia zmluvy oprávnený odstúpiť od tejto zmluvy v zmysle čl. XIV, ods. 1 tejto zmluvy“. Vyššie uvedený postup žalovaného bol takisto v súlade s čl. 7 ods. 1 písm. d/ Smernice Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky zo dňa 1. februára 2006 č. 2/2009 o poskytovaní finančných prostriedkov zo štrukturálnych fondov v oblasti životného prostredia v znení dodatku č. 1 vydaného rozhodnutím ministra životného prostredia Slovenskej republiky z 21. marca 2007 č. 12/2007-9.: „Rozhodnutie ministra vydané podľa čl. 5 ods. 14 (rozhodnutie o schválení alebo zamietnutí žiadosti) môže byť zrušené najmä ak: d/ ministerstvo alebo konečný prijímateľ/príjemca pomoci od uzavretej zmluvy odstúpi“.

Podnetom na odstúpenie od Zmluvy bola následná finančná kontrola schváleného projektu zamestnancami oddelenia finančnej kontroly, odboru rezortnej kontroly žalovaného, ktorá v Správe o

výsledku následnej finančnej kontroly č. ORK-26-88/2006 ako minimálnej 5% vzorky na IAEIP MŽP SR konštatovala viacero porušení zákona č. 523/2003 Z.z. V rámci uvedenej kontroly vykonal Úrad pre verejné obstarávanie (ďalej len ÚVO) kontrolu postupov pri verejnom obstarávaní a zistil porušenia zákona č. 523/2003 Z.z., ktoré sú uvedené v Protokole o výsledku kontroly nad verejným obstarávateľom č. 406-6000/6/2006 zo dňa 16.11.2006. Najzávažnejším zisteným porušením Zmluvy bolo, že žalobca ako obstarávateľ pri uzatváraní zmluvy o dielo so zhotoviteľom F. Z. - Ekologické stavby, zo dňa 22.02.2005, nepoužil metódu a postup verejného obstarávania podľa zákona č. 523/2003 Z.z. To znamená, že žalobca na predmetnú zákazku (hodnota cca 43 mil. Skk) vôbec neuskutočnil verejné obstarávanie.

Je potrebné zdôrazniť, že projekt sa mal z 95% financovať z finančného príspevku (prítom 75% bolo z príspevku ERDF a 20% zo štátneho rozpočtu). ÚVO prítom konštatoval aj ďalšie porušenia zákona č. 523/2003 Z.z. Žalobca bol viazaný Zmluvou, vrátane povinnosti pri realizácii schváleného projektu postupovať v súlade so zákonom č. 523/2003 Z.z. tak, aby bola zabezpečená hospodárnosť a transparentnosť použitia verejných prostriedkov. Odstúpenie od Zmluvy žalovaným tak bolo nielen účelným, ale jediným možným riešením. Okrem samotného odstúpenia od Zmluvy, ktoré bolo jedinou sankciou, ale súkromnoprávného charakteru, bolo vydané i formálne rozhodnutie ministra životného prostredia Slovenskej republiky č. 11698/2007 - min. zo dňa 05.11.2007, o zrušení rozhodnutia o schválení žiadosti o NFP. Toto rozhodnutie logicky nemohlo nijakým spôsobom zasiahnuť z materiálneho hľadiska do právneho postavenia žalobcu po odstúpení od Zmluvy, keďže už na základe odstúpenia od Zmluvy zanikli všetky práva a povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy. Na základe odstúpenia od Zmluvy žalovaným bol žalobca povinný vrátiť nenávratný finančný príspevok. V nadväznosti na odstúpenie od Zmluvy žalovaným teda došlo k vyporiadaniu vzájomných záväzkov medzi účastníkmi sporu, ktoré vznikli v dôsledku porušenia povinností žalobcu zo Zmluvy.

Rozhodnutie č. 11698/2007-min. zo dňa 05.11.2007 bolo zo strany žalobcu napadnuté v osobitnom súdnom konaní pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 2S/55/2008. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/55/2008-58 zo dňa 09.09.2009 bolo konanie o preskúmanie tohto rozhodnutia zastavené. Krajský súd v Bratislave konanie zastavil podľa ustanovenia § 250d ods. 3 O.s.p. z dôvodu, že žaloba smerovala proti rozhodnutiu, ktoré súd nepreskúmava. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžp/1/2009 zo dňa 29.04.2010 bolo uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/55/2008-58 zo dňa 09.09.2009 zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Najvyšší súd v tomto uznesení uviedol, že odstúpenie od Zmluvy bolo účinne vyvolané doručením oznámenia žalovaného o odstúpení od Zmluvy žalobcovi. Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku má charakter relatívneho obchodu a svojou povahou spadá do oblasti súkromného práva. Následne na to Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S/55/08-166 zo dňa 08.12.2010 síce zrušil rozhodnutie č. 11698/2007-min. zo dňa 05.11.2007, avšak v odôvodnení vyjadril: „Samotné napadnuté rozhodnutie, ako aj jeho zrušenie súdom má prítom nulový dopad na práva a povinnosti žalobcu a nijakým spôsobom sa nedotýka ani odstúpenia žalovaného od zmluvy. Žalovaný žalobcovi žiadnu administratívnu sankciu neuložil a povinnosť žalobcu vrátiť príspevok nevyplyva z napadnutého rozhodnutia, ale je dôsledkom odstúpenia žalovaného od obchodnej zmluvy, z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti žalobcom. Samotné odstúpenie od zmluvy je prítom súkromnoprávnou sankciou.“

V súvislosti s konaniami žalobcu proti ÚVO, Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd vo svojom uznesení č. k. 4Co/359/2010-134 zo dňa 29.09.2010 konštatoval, že otázka zákonnosti rozhodnutia ÚVO, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta pre porušenie zákona č. 523/2003 Z.z. nemá význam pre rozhodnutie v súdnom konaní o neplatnosť odstúpenia žalovaného od Zmluvy. Na základe návrhu žalobcu prebieha medzi účastníkmi konania v súvislosti s vyššie uvedeným odstúpením od Zmluvy žalovaným a následným vrátením NFP žalobcom žalovanému, súdny spor pred Okresným súdom Bratislava I. pod sp. zn. 15C/137/2008 o zaplatenie 1.260.643,63 € s prísl., v ktorom sa žalobca podľa žalovaného neustále svojimi procesnými návrhmi snaží prerušiť konanie do doby skončenia najprv konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ÚVO, ktoré boli vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/89/2008 a sp. zn. 4S/10/2009 a následne aj preskúmania zákonnosti rozhodnutia o zrušení NFP. Žalobca sa v konaní o zaplatenie 1.260.643,63 € s prísl., najprv domáhal prerušenia

konania až do právoplatného ukončenia súdnych konaní v rámci správneho súdnictva medzi ÚVO a žalobcom. Uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 15C/137/2008-113 zo dňa 29.04.2010 síce bolo súdne konanie o neplatnosť odstúpenia ministerstva od Zmluvy prerušené, ale Krajský súd v Bratislave na základe odvolania odporcu predmetné uznesenie Okresného súdu Bratislava I zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave v tomto prípade uviedol, že „v súčasnej dobe prebiehajú na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/89/2008 a 4S/10/2009 konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu 2/, ktoré doposiaľ nie sú právoplatne skončené. Rozhodnutím v tomto inom konaní nebudú vyriešené predbežné otázky (pokiaľ predbežnou otázkou rozumieme takú otázku, ktorá sama o sebe nie je predmetom daného konania, avšak jej vyriešenie je predpokladom pre rozhodnutie o vlastnom predmete sporu), ktorá by mala význam pre rozhodnutie v prejednávanej veci. Ide tu o dve konania s inými skutkovými a právnymi základmi. Je nepochybné, že prebieha konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu 2/, ktorým bola navrhovateľovi uložená pokuta pre porušenie zákona o verejnom obstarávaní, avšak vyriešenie tejto otázky nie je otázkou, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie v konaní o zaplatenie 1.260.643,63 € s príslušenstvom.“ Toto rozhodnutie odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, ktoré však Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Cdo/57/2011 zo dňa 05.05.2011 odmietol a potvrdil závery Krajského súdu v Bratislave. Rovnako postupovali civilné súdy aj pri ďalšom návrhu žalobcu o prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania v správnom súdnictve.

Podľa názoru žalovaného prvostupňový súd nerešpektoval základné princípy právneho štátu a spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov sporu a rovnako je nezdôvodniteľný jeho prístup k hospodáreniu a nakladaniu s verejnými prostriedkami. K odstúpeniu od Zmluvy došlo najmä z dôvodu, že žalobca na zákazku 43 mil. SKK vôbec neuskutočnil verejné obstarávanie. Žalovaný sa pri opätovnom preskúmaní toho istého rozhodnutia riadil právnymi názormi, uvedenými v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/55/08-166 zo dňa 08.12.2010 v zmysle § 250j ods. 7 O.s.p., pričom závery uvedené v napadnutom rozsudku č. k. 2S/40/12-131 zo dňa 22.05.2013 sú podľa názoru žalovaného v rozpore so všeobecne akceptovanými princípmi spravodlivosti a rozumnej úvahy pri nakladaní s verejnými prostriedkami. Krajský súd v Bratislave v rozsudku 2S/55/08-166 zo dňa 08.12.2010 vyslovil, že: „podmienkou pre odstúpenie ministerstva od zmluvy nebolo vydanie rozhodnutia v správnom konaní ale pre možnosť odstúpenia od zmluvy postačovalo porušenie povinnosti žalobcu uvedenej v čl. IX ods. 5 Zmluvy a toto porušenie mal žalovaný preukázané jednak vykonanou následnou finančnou kontrolou vlastnými zamestnancami, ktorej výsledky sú uvedené v správe o výsledku následnej finančnej kontroly č. ORK-26-88/2006 a následne aj samotný Úrad pre verejné obstarávanie zistil u žalobcu porušenie zákona o verejnom obstarávaní vo viacerých prípadoch, z kontroly ktorej bol vyhotovený protokol č. 406-6000/6/2006 zo dňa 16.11.2006. Ak aj došlo v konaní vedenom pod sp. zn. 4S/10/2009 k zrušeniu rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie, došlo tak z dôvodu uvedeného v § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. keď tomuto úradu uplynula subjektívna lehota na začatie konania vo veci uloženia sankcie. Zrušenie rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie súdom teda v žiadnom prípade nemá dopad na neplatnosť odstúpenia od zmluvy zo strany žalovaného, nakoľko zatiaľ žiadny príslušný orgán nevyvrátil závery kontroly o porušení povinností žalobcom na úseku verejného obstarávania.“

Z uvedeného vyplýva, že ak by sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s názorom Krajského súdu v Bratislave, že použitie NFP na verejnoprospešný cieľ bez ohľadu na dodržanie či nedodržanie základných princípov verejného obstarávania, t.j. zásady nediskriminácie, rovnakého zaobchádzania, hospodárnosti a transparentnosti je akceptovateľný postup, došlo by k úplne opačnému výkladu pravidiel používania verejných zdrojov, ktoré spočívajú práve a len v zabezpečení voľnej súťaže dodávateľov o zákazky financované z verejných rozpočtov založených na princípoch efektívnej konkurencie a samozrejme na účelnom vynakladaní verejných prostriedkov. Na dosiahnutie uvedených cieľov slúži aj právna úprava základných zásad verejného obstarávania, ktorých základom je najmä nediskriminačné a transparentné zaobchádzanie so všetkými konkurujúcimi si uchádzačmi či záujemcami, pričom tieto zásady sa ďalej premietajú do konkrétnych ustanovení zákona, kde sú podrobnejšie rozpracované. Krajský súd v Bratislave teda vyslovil, že stačí mať verejnoprospešný cieľ a otázka transparentnosti, hospodárnosti a voľnej súťaže je druhotná.

Zásada nediskriminácie a rovnakého zaobchádzania so všetkými uchádzačmi spočíva práve v tom, že obstarávateľ pristupuje principiálne rovnakým spôsobom voči všetkým uchádzačom, pričom nemôže žiadneho z nich priamo alebo nepriamo zvýhodňovať oproti iným uchádzačom v rovnakom postavení. Účelom zásady transparentnosti je tak predchádzať riziku akéhokoľvek zvýhodňovania alebo svojvôle na strane obstarávateľa (napr. prípad C-496/99 Komisia proti CAS Succhi di Frutta, bod 111). Zásada transparentnosti procesu verejného obstarávania vyjadruje požiadavku, aby tento proces prebiehal priehľadným a predvídateľným spôsobom v plnom súlade s jednotlivými ustanoveniami zákona o verejnom obstarávaní. Predvídateľnosť tohto procesu a najmä postupu obstarávateľa korešponduje s ústavným princípom právnej istoty, vytvára priestor pre efektívnu konkurenciu medzi uchádzačmi, ktorá by mala viesť k účelnému vynakladaniu verejných prostriedkov, a tým aj k udržaniu hospodárnosti a efektívnosti verejného obstarávania. Z rozhodnutí Európskeho súdneho dvora vyplýva, že princípy rovnakého zaobchádzania a nediskriminácie znamenajú predovšetkým povinnosť transparentnosti, ktorá umožňuje obstarávateľovi zabezpečiť, aby konal v súlade s týmito princípmi. Zákon o verejnom obstarávaní pritom počíta s postupom rokovacieho konania bez zverejnenia len vo výnimočných prípadoch, a to iba za predpokladu, že sú všetky zákonné podmienky úplne a v plnom rozsahu naplnené, pričom splnenie týchto podmienok treba vykladať striktno reštriktívne (rozsudok Súdneho dvora C-385/02 z 14.09.2004, rozsudok Súdneho dvora C-340/02 z 14.10.2004). V súvislosti so zásadou hospodárnosti pri nakladaní s verejnými prostriedkami žalovaný poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4Sž/129/03 zo dňa 28.09.2004, v ktorom je judikované, že účelom zákona o verejnom obstarávaní je v prvom rade ochrana investícií z verejných zdrojov a až v tej súvislosti ochrana uchádzačov - subjektov súťažiacich o získanie zákazky. Podľa názoru žalovaného súd prvého stupňa svojím rozsudkom prekročil rozsah svojich právomocí pri prieskume zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu. Súd totiž nemôže prioritizovať verejnoprospešný cieľ sledovaný žiadateľom, na ktorý bol NFP poskytnutý pred dodržaním zákona o verejnom obstarávaní a princípov uplatňovaných vo verejnom obstarávaní. Zredukovanie len na posúdenie účelu realizácie projektu nemožno považovať za liberačný dôvod umožňujúci obstarávateľovi nerešpektovať zákon o verejnom obstarávaní a základné princípy verejného obstarávania. Limitom súdneho prieskumu je zákonnosť. Posudzovanie vhodnosti a účelnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy správne súdnictvu nepatrí, lebo súdy by takýmto posudzovaním nahrádzali orgány verejnej moci a zasahovali by nedovoleným spôsobom do otázok voľnej úvahy správneho orgánu, napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo/134/2008 zo dňa 18.02.2009.

Súd prvého stupňa prekročil rámec súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov aj v tom, keď vyslovil, že len právoplatné rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie mohlo byť relevantným dôvodom pre vydanie správneho rozhodnutia a že len toto mohlo predstavovať odôvodnený prípad podľa § 14 ods. 10 zákona č. 528/2008 Z.z. Takýto záver je v úplnom rozpore s obsahom a podstatou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia. Je nesporné, že pokiaľ dôjde k odstúpeniu od Zmluvy, ide následne o odôvodnený prípad podľa § 14 ods. 10 zákona č. 528/2008 Z.z. V opačnom prípade by poskytovatelia nenávratných finančných príspevkov nemohli v prípade porušenia pravidiel verejného obstarávania včas a účinne vyvodzovať žiadnu zodpovednosť za porušenie zmluvy o NFP, ktorá je vyjadrená v súkromnoprávnej sankcii, napr. vo forme odstúpenia od zmluvy, dôsledkom čoho je aj vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov. V zmysle zákona č. 528/2008 Z.z. je žalovaný ako riadiaci orgán oprávnený samostatne zisťovať nedostatky v postupe prijímateľa nenávratného finančného príspevku a nie je pritom viazaný ani právnym názorom ani závermi Úradu pre verejné obstarávanie. Preto o porušení zákona o verejnom obstarávaní rozhoduje ministerstvo ako riadiaci orgán samostatne, t.j. konštatovanie riadiaceho orgánu o porušení zákona o verejnom obstarávaní nie je podmienené žiadnym právoplatným rozhodnutím Úradu pre verejné obstarávanie.

Prvostupňový súd svojím rozsudkom nerešpektoval ani záver vyslovený v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/57/2011 zo dňa 05.05.2011, že rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vo veciach č. k. 2S/89/2008 zo dňa 30.06.2010 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžf/51/2010 a sp. zn. 4S/10/2009 zo dňa 09.07.2010 nepovedú k vyriešeniu žiadnej otázky, ktorá by mohla byť významná pre posúdenie prejednávanej veci. Ide o konania s odlišnými skutkovými a právnymi základmi, v ktorých sa preskúmava zákonnosť rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie v zmysle zákona č. 523/2003 Z.z.;

vyriešenie otázky zákonnosti rozhodnutia tohto úradu nemôže mať žiadny význam z hľadiska opodstatnenosti návrhu navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému malo dôjsť na základe neplatného odstúpenia od zmluvy. To znamená, že skutočnosť, že rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie boli zrušené, nemá vplyv na povinnosť vrátiť NFP pre porušenia zákona o verejnom obstarávaní, a to aj z dôvodu, že na zistenie takéhoto porušenia postačuje samotná kontrolná činnosť riadiaceho orgánu. Naviac rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie boli zrušené pre uplynutie lehoty a nie pre nesprávne právne posúdenie alebo zistenie skutkového stavu alebo nedostatočné zistenie skutkového stavu. Tak ako samotný senát Krajského súdu v Bratislave vyslovil v rozsudku č. k. 2S/55/08-166 zo dňa 08.12.2010, cit. „Ak aj došlo v konaní vedenom pod sp. zn. 4S/10/2009 k zrušeniu rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie došlo tak z dôvodu uvedeného v § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p.- keď tomuto úradu uplynula subjektívna lehota na začatie konania vo veci uloženia sankcie. Zrušenie rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie súdom teda v žiadnom prípade nemá dopad na neplatnosť odstúpenia od Zmluvy zo strany žalovaného, nakoľko žiadny príslušný orgán nevyvrátil závery kontroly o porušení povinnosti žalobcom na úseku verejného obstarávania.“ Krajský súd v Bratislave však nevzal do úvahy materiálnu (obsahovú stránku rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie, ktorý sa stotožnil s názorom žalovaného o porušení zákona o verejnom obstarávaní, a to len z dôvodu, že dané rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie bolo zrušené súdom pre uplynutie subjektívnej lehoty na začatie konania vo veci uloženia sankcie, čo možno pokladať za formálnu a nespravodlivú aplikáciu práva nezohľadňujúcu konkrétne okolnosti daného prípadu.

Záver Krajského súdu v Bratislave v súvislosti s otázkou posúdenia platnosti odstúpenia od Zmluvy, ktoré podľa jeho názoru môže byť účinné a platné pri existencii právoplatného rozhodnutia o zrušení rozhodnutia o schválení žiadosti o NFP, je úplne absurdný aj v tom, že práva a povinnosti medzi žalobcom a žalovaným pri poskytnutí NFP sa riadili Zmluvou, ktorá ako vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 6Sžp/1/2009 zo dňa 29.04.2010, má rozhodne charakter relatívneho obchodu a spadá svojou povahou do oblasti súkromného práva, pričom podľa tejto Zmluvy mohol žalovaný pri zistení porušenia povinností prijímateľa NFP z pravidiel verejného obstarávania postupovať samostatne.

Žalovaný v tejto veci pred vydaním napadnutého rozhodnutia postupoval aj v súlade s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v uznesení sp. zn. 8Sžnč/5/2011-108 zo dňa 24.11.2011. V čase vydania rozhodnutia o zrušení rozhodnutia o schválení žiadosti o poskytnutí NFP žiaden právny predpis nestanovoval riadiacemu orgánu povinnosť vydať takýto druh rozhodnutia, naopak, správny orgán bol len oprávnený, avšak nie povinný, takéto rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 14 ods. 10 zákona č. 528/2008 Z.z. (v súčasnosti § 14 ods. 11 zákona č. 528/2008 Z.z.). Vydať rozhodnutie o zrušení rozhodnutia o schválení žiadosti o poskytnutí NFP postupom podľa § 14 ods. 10 zákona č. 528/2008 Z.z. (v súčasnosti § 14 ods. 11 zákona č. 528/2008 Z.z.) bol žalovaný povinný až vysloveným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadreným vo vyššie označenom uznesení. Žalovaný má za to, že jeho predchádzajúci postup mu preto nemohol byť na ujmu, nakoľko neporušil žiadne právne predpisy a povinnosť, vyplývajúca mu z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vydať rozhodnutie postupom podľa § 14 ods. 10 zákona č. 528/2008 Z.z. (v súčasnosti § 14 ods. 11 zákona č. 528/2008 Z.z.) vzal do úvahy a predmetné rozhodnutie o zrušení rozhodnutia o schválení žiadosti o poskytnutí NFP vydal.

Názor Krajského súdu v Bratislave o tom, že pri vydaní napadnutého rozhodnutia ide o správne trestanie je celkom mylný, pretože týmto rozhodnutím nebola uložená žalobcovi žiadna administratívna sankcia. V danom prípade bolo za porušenie povinností žalobcu dodržiavať pravidlá verejného obstarávania uložená jediná sankcia, a to odstúpenie od Zmluvy, ktorá má nesporne charakter súkromnoprávny.

O správne trestanie nemôže ísť v danom prípade ani v teoretickej rovine, keďže, pri správnom trestaní platí zásada zákonnosti *nullum crimen sine lege* anulla poena sine lege, t.j., nie je správny delikt ani správny postih bez toho, aby to zákon výslovne stanovil. Aktivita správneho orgánu nie je na mieste tam, kde zákon nestanoví, že určité konanie je správnym deliktom a že možno zaň uložiť príslušnú správnu sankciu. Sankcionovať možno iba také konanie, ktorého znaky sú vyjadrené prostredníctvom skutkovej podstaty v zákone, pričom možno súčasne uplatniť iba taký systém sankcií, ktorý stanoví

zákon. Predmetné taktiež vyplýva z Odporúčania výboru ministrov Rady č. 91/1 o správnych sankciách ako aj z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. ZSP 69/2008.

Žalovaný pri vydaní rozhodnutia postupoval v zmysle zákona č. 528/2008 Z.z., ktorý neumožňuje žalovanému uložiť žiadnu správnu sankciu, nakoľko uvedená právna norma neupravuje správne delikty, tzn., že správny delikt v režime tohto zákona ani nemohol byť spáchaný, a teda nemohla byť zaň následne uložená administratívna - správna sankcia. Za sankciu možno v tomto prípade považovať len povinnosť daného subjektu vrátiť poskytnutý NFP z dôvodu porušenia zmluvných povinností. Uvedená povinnosť vrátiť NFP je sankciou súkromnoprávného charakteru. Preto úvahy súdu o správnom trestaní nemajú oporu tak v skutkovom stave a v právnom posúdení ako aj v platnom právnom poriadku SR a boli by v rozpore so zásadou zákonnosti ako aj zásadou demokratického a právneho štátu. V opačnom prípade by žalovaný ako správny orgán postupoval v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy. Z uvedených dôvodov sa preto nemôžu použiť zásady pri ukladaní súdnych alebo správnych trestov, ktoré sa týkajú opisu skutku vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru žalovaného sú dôvody uvedené v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa protirečivé, popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky a sú zjavne jednostranné. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Podľa názoru žalovaného súd prvého stupňa ignoroval skutočnosti, ktoré boli preukázané a svedčia v neprospech žalobcu a skutočnosti, ktoré v konaní neboli preukázané a žalovaným boli vyvrátené považoval súd prvého stupňa za preukázané. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nie je žalovanému zrejmé, aký má byť jeho ďalší postup. Rozsudok ako taký nie je vykonateľný a žalovaný nie je oprávnený vykonať to, čo Krajský súd v Bratislave naznačuje. Žalovaný tu ešte raz poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/55/08-166 zo dňa 08.12.2010, v ktorom bol vyslovený úplne odlišný právny názor v prejednávanej veci a zásadu viazanosti správneho orgánu právnym názorom súdu vyjadrenú v § 250j ods. 7 O.s.p.

III.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/40/12-131 zo dňa 22.05.2013 a žalovaného zaviazal na úhradu trov odvolacieho konania vo výške 165,56 €. Uviedol, že žalobca neporušil zákon č. 523/2003 Z.z. o verejnom obstarávaní a pri určení toho, či bol zákon porušený alebo nie, je možné vychádzať len z právoplatného rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie o uložení administratívnej sankcie. Len Úrad pre verejné obstarávanie môže konštatovať, či daný subjekt spáchal administratívny delikt na úseku verejného obstarávania alebo nie, nemožno pritom vychádzať z obsahu protokolu jednak Úradu pre verejné obstarávanie a už vôbec nie z protokolu žalovaného. Žalovaný vo svojom odvolaní poukazuje len na jeden protokol, ktorým konštatoval porušenie zákona o verejnom obstarávaní, avšak opomenul svoj ďalší protokol zo dňa 30.05.2005, v ktorom sám konštatoval, že žalobca zákon o verejnom obstarávaní neporušil. Ak teda žalovaný pripisuje takú dôležitosť protokolu, tak potom by mal vysvetliť, prečo akceptuje len jeden protokol bez toho, aby sa vysporiadal s existenciou druhého protokolu, ktorého závery sú v zjavnom rozpore. V zmysle § 27a zákona č. 528/2008 Z.z. možno len na základe právoplatného rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie o uložení sankcie pristúpiť k vydaniu rozhodnutia o odvoде prostriedkov poskytnutých v rámci podpory Európskej únie. V civilnom konaní na Okresnom súde Bratislava I sa súd nebude môcť zaoberať tým, či žalobca porušil zákon o verejnom obstarávaní a či spáchal administratívny delikt alebo nie.

Žalobca má naďalej za to, že zákon o verejnom obstarávaní neporušil a toto sa malo riešiť len v konaní vedenom Úradom pre verejné obstarávanie a v nasledovnom súdnom prieskume jeho rozhodnutí v rámci správneho súdnictva. Žalobca totiž v súdnom prieskume rozhodnutí Úradu pre verejné obstarávanie nenamietal len zmeškanie lehôt, ale hlavne aj to, že zákon neporušil a nebol zákonný dôvod na uloženie administratívnej sankcie. Len na základe toho, že sa správne súdy stotožnili s tým, že sankciu nebolo možné uložiť z titulu zmeškania lehôt, nemožno vychádzať z toho, že ostatné (žalobcom uplatňované

dôvody) boli nedôvodné.

Nesprávnosť rozsudku súdu prvého stupňa nemôže byť odôvodňovaná ani tým, že žalovaný správny orgán sa odchýlil od predchádzajúceho rozsudku krajského súdu a žalobca poukázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 178/08-26 zo dňa 04.02.2009. Prípadná zmena právneho záveru nemôže zakladať odvolací dôvod a to navyše za situácie, ako je táto, keď právny názor zmenil súd prvého stupňa a nie súd odvolací. Súdy prvého stupňa sú totiž ovplyvňované judikatúrou odvolacieho súdu a to najmä v správnom súdnictve, kde neexistuje súd dovolací. Súd prvého stupňa bol v danom prípade ovplyvnený aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžnč/5/2011-108, v ktorom najvyšší súd v konaní o nečinnosti uložil žalovanému správnomu orgánu konať a to i napriek skutočnosti, že súd prvého stupňa v predchádzajúcom rozsudku vyslovil opačný názor, t.j. že žalovaný správny orgán nie je povinný konať. Za takejto procesnej situácie súd prvého stupňa nemohol v napadnutom rozsudku trvať na svojom pôvodnom právnom názore, keďže bol výslovne revidovaný názorom súdu vyššieho stupňa. Vo veci je podstatné aj to, že súd vyslovil aj ďalšie právne úvahy, vzťahujúce sa na danú právnu vec, ktoré jednoznačne ovplyvnili aj ďalšie úvahy súdu prvého stupňa.

Na záver ešte žalobca uviedol, že nie je možné súhlasiť ani s tým, že by v správnom súdnictve mal mať právnu relevanciu názor civilného súdu o tom, či sa konanie preruší alebo nie. Navyše s týmto názorom odvolacieho súdu sa dovolací súd nestotožnil ako to tvrdí žalovaný správny orgán. Dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol z dôvodu, že sa nestotožnil s tým, že žalobcovi sa odňala možnosť konať pred súdom.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho a súdneho spisu odvolací súd zistil, že dňa 27.10.2004 bolo vydané rozhodnutie ministra životného prostredia č. 1449/2004-min.-2 o schválení žiadosti o NFP z operačného programu základná infraštruktúra, priorita 2 - environmentálna infraštruktúra, ktorým bola schválená žiadosť žalobcu s názvom „Hurbanovo - rozšírenie kanalizácie, stoky A, B, C“. Žalobcovi bol na základe zmluvy o poskytnutí NFP č. 004/2.1/2004, poskytnutý NFP v celkovej výške 37.978.150,-Sk. Dňa 05.11.2007 bolo vydané rozhodnutie ministra životného prostredia č. 11698/2007.min, ktorým bolo zrušené rozhodnutie ministra životného prostredia č. 1449/2004-min.-2 zo dňa 27.10.2004 o schválení žiadosti č. 11420100011 s názvom „Hurbanovo - rozšírenie kanalizácie, stoky A, B, C“. Dôvodom bolo porušenie zmluvnej povinnosti v čl. IX ods. 5, podľa ktorého: „Prijímateľ je povinný pri získavaní výrobkov, zariadení, služieb a iných vecí ponúkaných na trhu a určených na predaj, stavebných prác a s nimi súvisiacich dodávateľských prác potrebných na zhotovenie stavby, finančných služieb, právnych služieb, remeselných služieb a ďalších služieb a výkonov financovaných z prostriedkov získaných na základe tejto zmluvy postupovať podľa zákona č. 523/2003 Z.z. o verejnom obstarávaní.“ Ministerstvo životného prostredia ako poskytovateľ pomoci odstúpil od Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 004/2.1/2004 v znení Dodatku č. 1 k Zmluve č. 004/2.1/2004 zo dňa 15.11.2005 v súlade s čl. XIV ods. 1, podľa ktorého: „Poskytovateľ môže odstúpiť od tejto zmluvy predovšetkým v prípade, ak to považuje za potrebné vzhľadom na okolnosti a závažnosť porušenia zmluvnej povinnosti a tento postup je účelný. Poskytovateľ môže od tejto zmluvy odstúpiť najmä, ale nielen v prípadoch, ak prijímateľ porušil: a) svoje zmluvné záväzky takým spôsobom, ktoré neumožňujú vecnú a časovú realizáciu projektu.“ Dňa 05.11.2007 došlo k odstúpeniu od zmluvy pod č. 11699/2007-min z dôvodu, že na základe vykonanej finančnej kontroly, v rámci ktorej Úrad pre verejné obstarávanie vykonal kontrolu postupov pri verejnom obstarávaní a zistil porušenia zákona č. 523/2003 Z.z. zo strany žalobcu. Závery z tejto kontroly sú uvedené v Protokole o výsledku kontroly nad verejným obstarávaním

č. 406-6000/6/2006 zo dňa 16.11.2006. Žalobca podal žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 11698/2007-min zo dňa 05.11.2007 a toto konanie Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 2S/55/2008-58 zo dňa 09.09.2009 zastavil s odôvodnením, že na základe schválenia žiadosti o NFP došlo k uzavretiu zmluvy o poskytnutí NFP a práva a povinnosti žalobcu sa už ďalej odvíjali od predmetnej zmluvy a žalobca sa mohol domáhať na všeobecnom súde určenia neplatnosti odstúpenia zo strany žalovaného. Najvyšší súd uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/55/2008-58 zo dňa 09.09.2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že rozhodnutie ministra životného prostredia č. 11698/2007-min zo dňa 05.11.2007, ktorým bolo zrušené rozhodnutie č. 1449/2004-min.-2 je preskúmateľné v správnom súdnictve, keďže nemožno vylúčiť jeho možný dosah na práva a právom chránené záujmy žalobcu. Následne na to Krajský súd v Bratislave vydal rozsudok č.k. 2S/55/08-166 zo dňa 08.12.2010, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č. 11698/2007-min. zo dňa 05.11.2007 z dôvodu nepreskúmateľnosti správneho rozhodnutia. V odôvodnení však okrem iného uviedol, že samotné napadnuté rozhodnutie, ako aj jeho zrušenie súdom má nulový dopad na práva a povinnosti žalobcu a nijakým spôsobom sa nedotýka ani odstúpenia žalovaného od zmluvy. Podmienkou pre odstúpenie ministerstva od zmluvy nebolo vydanie rozhodnutia v správnom konaní, ale pre možnosť odstúpenia od zmluvy postačovalo porušenie povinnosti žalobcu uvedenej v čl. IX ods. 5 Zmluvy a toto porušenie mal žalovaný preukázané jednak vykonanou finančnou kontrolou vlastnými zamestnancami, ktorej výsledky sú uvedené v správe o výsledku finančnej kontroly č. ORK-26-88/2006 a následne aj samotný Úrad pre verejné obstarávanie zistil u žalobcu porušenie zákona o verejnom obstarávaní.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 8Sžnč/5/2011-108 zo dňa 24.11.2011 uložil Ministerstvu životného prostredia SR povinnosť konať a rozhodnúť v konaní o zrušení rozhodnutia č. 1449/2004-min.-2 zo dňa 27.10.2004, v odôvodnení ktorého uviedol, že žalovaný bol povinný po vrátení veci krajským súdom opätovne vo veci konať a rozhodnúť, keďže iným spôsobom nebolo možné dosiahnuť zásah do právnych účinkov rozhodnutia o schválení žiadosti o poskytnutie NFP. Následne na to bolo dňa 10.01.2012 vydané rozhodnutie č. 1537/2012, ktorým bolo zrušené rozhodnutie ministra životného prostredia č. 1449/2004-min.-2 zo dňa 27.10.2004 o schválení žiadosti žalobcu o nenávratný finančný príspevok. Predmetné administratívne rozhodnutie je preskúmané v tomto súdnom konaní, kde ho Krajský súd v Bratislave na základe rozsudku č. k. 2S/40/12-131 zo dňa 22.05.2013 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z.z. pomoc a podpora sa poskytuje na základe zmluvy uzavretej so žiadateľom, ktorého žiadosť bola schválená v konaní o žiadosti. Ak je prijímateľ a riadiaci orgán tá istá osoba, pomoc a podpora sa poskytuje na základe rozhodnutia o schválení žiadosti, ktoré vydáva štatutárny orgán riadiaceho orgánu; zmluva so žiadateľom podľa § 15 sa v tomto prípade neuzatvára.

Podľa § 12 ods. 6 zákona č. 528/2008 Z.z. na konanie o žiadosti sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 24, 25 a 27 všeobecného predpisu o správnom konaní.

Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z.z. konanie o žiadosti sa začína dorúčením žiadosti riadiacemu orgánu podľa § 13 ods. 5.

Podľa § 14 ods. 4 zákona č. 528/2008 Z.z. riadiaci orgán rozhodne o schválení žiadosti alebo neschválení žiadosti.

Podľa § 14 ods. 10 zákona č. 528/2008 Z.z. štatutárny orgán riadiaceho orgánu je oprávnený z vlastného podnetu v odôvodnených prípadoch zmeniť alebo zrušiť rozhodnutie o schválení žiadosti podľa § 12 ods. 1.

Podľa § 14 ods. 8 zákona č. 528/2008 Z.z. štatutárny orgán riadiaceho orgánu môže z vlastného podnetu preskúmať rozhodnutie o schválení žiadosti alebo rozhodnutie o neschválení žiadosti. Ak bolo toto rozhodnutie vydané v rozpore s podmienkami poskytnutia pomoci a podpory podľa § 13 ods. 3, štatutárny orgán riadiaceho orgánu vydá rozhodnutie o preskúmaní tohto rozhodnutia, ktorým toto rozhodnutie zmení alebo zruší, a súčasne rozhodne o schválení žiadosti alebo neschválení žiadosti.

Štatutárny orgán riadiaceho orgánu môže postupovať podľa prvej a druhej vety len do zaslania návrhu na uzavretie zmluvy žiadateľovi, ak ide o preskúmanie rozhodnutia o schválení žiadosti, a do šiestich mesiacov od rozhodnutia o neschválení žiadosti, ak ide o preskúmanie rozhodnutia o neschválení žiadosti.

Podľa § 27a ods. 1 zákona č. 528/2008 Z.z. ak riadiaci orgán zistí porušenie pravidiel a postupov verejného obstarávania, môže vyzvať prijímateľa na vrátenie poskytnutého príspevku alebo jeho časti na predmet zákazky; ustanovenia § 28 sa nepoužijú.

Podľa § 27a ods. 3 zákona č. 528/2008 Z.z. ak bolo právoplatne rozhodnuté o porušení pravidiel a postupov verejného obstarávania na základe podnetu podľa odseku 2, riadiaci orgán rozhodne o vrátení

a) 50% poskytnutého príspevku na predmet zákazky, ak bola právoplatným rozhodnutím uložená pokuta za porušenie pravidiel a postupov verejného obstarávania alebo

b) 100% poskytnutého príspevku na predmet zákazky, ak bola právoplatným rozhodnutím uložená pokuta za porušenie pravidiel a postupov verejného obstarávania.

Z ustanovenia § 14 ods. 8 zákona č. 528/2008 Z.z. vyplýva, že k zmene rozhodnutia o schválení žiadosti o poskytnutie NFP môže dôjsť len v lehote do zaslania návrhu na uzavretie zmluvy. V prejednávanom prípade bola Zmluva uzavretá dňa 08.12.2004 a rozhodnutie č. 1537/2012 o zrušení rozhodnutia č. 1449/2004-min.-2 o schválení žiadosti o nenávratný finančný príspevok bolo vydané dňa 10.01.2012. Z uvedeného vyplýva, že preskúmané administratívne rozhodnutie bolo vydané až po uplynutí prekluzívnej lehoty stanovenej zákonom.

Najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 8Sžnč/5/2011-108 zo dňa 24.11.2011 uložil Ministerstvu životného prostredia konať a rozhodnúť v konaní o zrušení rozhodnutia č. 1449/2004-min.-2 zo dňa 27.10.2004. Najvyšší súd v danom rozhodnutí nenaznačoval, a v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu ani v takomto konaní neurčuje, ako má správny orgán rozhodnúť.

Odvolací súd dodáva, že predmetom a účelom súdneho konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy nie je určiť, ani rozhodnúť o spôsobe samotného rozhodnutia správneho orgánu.

Poukazujúc na ustanovenie § 14 ods. 8 zákona č. 528/2008 Z.z., podľa názoru najvyššieho súdu, bolo potrebné predmetné administratívne konanie po vydaní rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/55/2008-166 zo dňa 08.12.2010 ako i uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžnč/5/2011-108 zo dňa 24.11.2011, len zastaviť. Uvedené správne konštatoval už Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku č. k. 2S/55/2008-166 zo dňa 08.12.2010, ktorý uviedol, že povinnosť žalobcu vrátiť príspevok za daného stavu veci nevyplyva z napadnutého rozhodnutia, ale môže byť len dôsledkom odstúpenia žalovaného od obchodnej zmluvy (za predpokladu platného odstúpenia). Samozrejme právo žalovaného požadovať vrátenie finančných prostriedkov môže nastať i v iných zákonných prípadoch napr. § 28 a nasl. zákona č. 528/2008 Z.z.

Okamihom uzavretia zmluvy o poskytnutí NFP nadobudol vzťah medzi žalobcom a žalovaným súkromnoprávny charakter a prípadné nároky z neho je možné uplatňovať v civilnom konaní a nie prostredníctvom správneho súdnictva.

Najvyšší súd sa s poukazom na uvedené závery nestotožnil s názorom krajského súdu k otázke uloženia administratívnej sankcie. Správny orgán žalobcovi neukladá žiadnu pokutu ani iný druh sankcie, ale len využíva oprávnenie vyplývajúce z čl. IX ods. 5 a čl. XII ods. 1 predmetnej Zmluvy.

Poukazujúc na vyššie uvedené senát najvyššieho súdu potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/40/12-131 zo dňa 22.05.2013 podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. avšak z iných dôvodov.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1

O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a to tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania priznal vo výške, ktorá bola písomne vyčíslená t.j. za jeden úkon právnej služby - písomné vyjadrenie zo dňa 03.10.2013 k podanému odvolaniu a to vo výške 130,16 € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška) vo výške 1/6 výpočtového základu. Ďalej bol priznaný na náhradu režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,81 €.

Celkom boli priznané žalobcovi na náhradu trovy odvolacieho konania $(130,16 + 7,81 = 137,97 + \text{DPH} = 165,56 \text{ €})$ vo výške 165,56 €.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.